

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/200/2018
Identifikačné číslo spisu:	8316208150
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Gandžala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8316208150.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Slovak Telekom, a.s., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 28, IČO: 35 763 469, zastúpeného spoločnosťou KC LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 10, IČO: 50 057 456, proti žalovanej P. L., trvalým pobytom M., o zaplatenie 192,40 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5Csp/66/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. mája 2018 sp. zn. 18Co/100/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 30. marca 2017 č.k. 5Csp/66/2016-40 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 109,23 Eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 30.03.2016 do zaplatenia, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok), a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 14 % (tretí výrok).

1.2. V odôvodnení rozhodnutia prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia z sumy 192,40 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne za dobu omeškania od 30.03.2016 do zaplatenia, na základe Zmluvy o poskytovaní verejných služieb č. 4367523 a jej dodatku zo dňa 6. mája 2015. Uplatňovaná istina pozostávala z nároku na náhradu ceny za poskytnutú službu elektronickej komunikácie v celkovej výške 109,23 Eur (ktorú vyúčtoval žalovanej faktúrami číslo 7503979291 zo dňa 08.05.2015 splatnou dňa 25.05.2015 na sumu 10,32 Eur, číslo 7504912505 zo dňa 08.06.2015 splatnou dňa 25.06.2015 na sumu 15,71 Eur, číslo 7505892459 zo dňa 08.07.2015 splatnou dňa 27.07.2015 na sumu 35,51 Eur a číslo 7506864746 zo dňa 08.08.2015 splatnou dňa 25.08.2015 na sumu 15,71 Eur), a zo zmluvnej pokuty vo výške 83,17 Eur (ktorú vyúčtoval žalovanej faktúrou číslo 7602070199 zo dňa 08.03.2016 splatnou dňa 29.03.2016). Prvoinštančný súd na základe vykonaného dokazovania nemal pochybnosti, že žalovaná žalobcovi neuhradila cenu za poskytnutú službu elektronickej komunikácie v celkovej výške 109,23 Eur, a preto žalobe ohľadom tejto časti uplatňovanej istiny vyhovel. Podľa ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka s použitím ustanovenia § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. priznal

žalobcovi k uvedenej istine i úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne za dobu omeškania od 30.03.2016 do zaplatenia.

1.3. V súvislosti s rozhodnutím, ktorým žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti (t.j. v časti uplatňovanej zmluvnej pokuty vo výške 83,17 Eur s príslušenstvom) zamietol, prvoinštančný súd poukázal na zákonné znenia ustanovení § 544 ods. 1, 2, § 34 a § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že zmluvná pokuta, ktorá bola medzi stranami sporu písomne dohodnutá v dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb je nedostatočne určitá, vôbec nerozlišuje závažnosť porušenia tej ktorej zmluvnej povinnosti, a z tohto hľadiska aj primeranosť zmluvnej pokuty k porušeniu tej ktorej zmluvnej povinnosti. Nerozlíšenie medzi porušením zmluvnej povinnosti a výškou pokuty znamená neurčitosť dohody o zmluvnej pokute. Znenie zmluvnej pokuty vôbec nerozlišuje, akú cenu služieb žalovaná neuhradí, či neuhradí cenu za dohodnuté služby alebo cenu nad dohodnuté služby, a v akej výške. Neurčitosť znamená aj nejednoznačnosť vyjadrenia toho, ktoré porušenie zmluvnej povinnosti znamená nárok na zmluvnú pokutu v uvedenej výške. Preto má za to, že dohoda o zmluvnej pokute je pre neurčitosť neplatná, a preto žalobu v tejto časti zamietol. Okrem toho konštatoval, že táto zmluva je viazaná na spotrebiteľskú zmluvu uzatváranú podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a nejde o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože dohodnutá zmluvná pokuta je súčasťou formulárovej zmluvy. Taktiež konštatoval, že dojednanie zmluvnej pokuty považuje za neprijateľné zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

1.4. Na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd aplikoval zásadu úspechu vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2.1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 9. mája 2018 sp. zn. 18Co/100/2017 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku o trovách konania, potvrdil (prvý výrok). Žiadnej zo strán sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (druhý výrok).

2.2. V odôvodnení rozsudku odvolací súd poukázal na ustanovenia § 53 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy a § 544 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že v prejednávanej veci zmluvná pokuta vo výške 83,17 Eur bola stanovená za porušenie záväzku viazanosti upraveného v bode 3 dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb. Porušením záväzku viazanosti v zmysle tohto dodatku je výpoveď zmluvy účastníkom, ak výpovedná lehota alebo iná osobitne dohodnutá lehota uplynie počas dojednanej doby viazanosti, žiadosť účastníka o prenesenie telefónneho čísla k inému podniku poskytujúcemu služby elektronických komunikácií, ak v dôsledku tejto žiadosti dôjde k ukončeniu zmluvy počas dojednanej doby viazanosti, a nezaplatenie ceny za poskytnuté služby účastníkom do 45 dní po splatnosti, na základe čoho vznikne podniku právo na odstúpenie od zmluvy. Takéto dojednanie zmluvnej pokuty pre prípad výpovede zmluvy a žiadosti o prenesenie telefónneho čísla priamo odporuje ustanoveniam zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, pričom v tejto súvislosti poukázal konkrétne na ustanovenie § 44 ods. 5 uvedeného zákona, ktoré bez ohľadu na to, že žalovaná sa v dodatku k zmluve zaviazala zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom po dobu 24 mesiacov, ukladalo žalobcovi povinnosť zabezpečiť, aby zmluvné podmienky a postupy pri ukončení zmluvy neodrádzali účastníka od zmeny poskytovateľa služieb. Sankcionovanie spotrebiteľa zmluvnou pokutou za ukončenie zmluvy v dôsledku prenesenia telefónneho čísla k inému poskytovateľovi služby nemožno hodnotiť inak, ako odradzujúcu podmienku a postup, teda ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ďalej poukázal na ustanovenie § 44 ods. 11 uvedeného zákona, ktoré umožňuje účastníkovi vypovedať zmluvu o poskytovaní verejných služieb uzavretú na dobu neurčitú z akéhokoľvek dôvodu alebo bez udania dôvodu. Zmluva o poskytovaní verejných služieb má charakter zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú. Nič na tom nemení ani žalovaná prevzatý záväzok zotrvať v zmluvnom vzťahu po dobu 24 mesiacov. Využitie zákonom danej možnosti vypovedať zmluvu nepredstavuje porušenie povinnosti, za ktoré bolo možné požadovať zaplatenie zmluvnej pokuty. Rovnako dojednanie zmluvnej pokuty za nezaplatenie ceny za poskytnuté služby je neakceptovateľné. Na tom nič nemení ani fakt, že žalobca sa snažil

zohľadniť časový aspekt porušenia tejto povinnosti vyjadrujúci denné klesanie základu zmluvnej pokuty počas plynutia doby viazanosti do dňa prerušenia poskytovania služieb v dôsledku nezaplatenia sumy za poskytnuté služby. Pri oneskorenej úhrade peňažného plnenia nemôže ostať bez povšimnutia výška pohľadávky vzniknutej porušením záväzku. Nezaplatením ceny sa rozumie neuhradenie ceny poskytnutých služieb v plnej výške. Môže teda nastať situácia, že spotrebiteľ si svoj záväzok nesplní len v nepatrnom rozsahu, napr. z vyúčtovanej sumy neuhradí 1 Euro. Zmluvná pokuta dojednaná pre prípad nezaplatenia ceny za poskytnuté služby, výšku pohľadávky takto vzniknutej vôbec nezohľadňuje. Okrem toho výška zmluvnej pokuty sa znižuje iba do dňa prerušenia poskytovania služieb v dôsledku nezaplatenia ceny za poskytnuté služby. Prerúšením poskytovania služieb k zániku zmluvného vzťahu nedochádza. Nemožno preto vylúčiť následne uhradenie dlžného záväzku zo strany spotrebiteľa a opätovné obnovenie poskytovania služieb. Táto okolnosť majúca podstatný vplyv na výšku zmluvnej pokuty zohľadnená nebola. Zmluvná pokuta tak ako bola dojednaná teda umožňuje poskytovateľovi služieb požadovať od spotrebiteľov zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške podstatne prevyšujúcej pohľadávku vzniknutú porušením záväzku zaplatiť sumu poskytnutých služieb. Dojednanie zmluvnej pokuty nezohľadňujúce výšku pohľadávky vzniknutej porušením záväzku a viažuce sa iba na moment prerušenia poskytovania služieb bez zohľadnenia prípadnej možnosti ich obnovenia predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko výrazne znevýhodňuje spotrebiteľa a dodávateľovi umožňuje uplatniť si voči spotrebiteľovi zmluvnú pokutu v neprimeranej výške. Z uvedených dôvodov preto rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol a v závislom výroku o trovách konania podľa ustanovenia § 387 CSP potvrdil.

2.3. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 396 ods. 1 s použitím ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a zároveň zrušil i rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a v závislom výroku o náhrade trov konania.

3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 a písm. f/ CSP argumentujúc tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Konkrétne namietal, že rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný a arbitrárny. Namietané vady vidí v tom, že odôvodnenie týchto rozsudkov je založené na všeobecných a nelogických záveroch, ktoré nemajú oporu v platnom práve ani v zistenom skutkovom stave. Nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť týchto rozhodnutí je dôsledkom nezákonného postupu súdov v konaní, ako aj dôsledkom chybného aplikácie práva na zistený skutkový stav. Rozhodnutia súdu tak vôbec nedávajú odpovede alebo dávajú nelogické odpovede na základné skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Okrem toho dovolateľ v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal i to, že na prejednanie jeho odvolania voči rozhodnutiu prvoinštančného súdu odvolací súd nenariadil pojednávanie, hoci na to boli splnené podmienky podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože jednak bolo potrebné zopakovať prípadne doplniť dokazovanie (napr. jeho výsluchom), a taktiež na nariadenie pojednávania v rámci odvolacieho konania bol daný dôležitý verejný záujem. V tejto súvislosti uviedol, že nariadenie pojednávania si vyžadovala nielen ochrana jeho práv a záujmov, ale i ochrana práv a záujmov iných subjektov, ktorých by sa mohlo rozhodnutie súdu, resp. posudzovanie zmluvnej pokuty ako neprijateľnej zmluvnej podmienky negatívne dotknúť, najmä množstva jeho zákazníkov využívajúcich jeho službu, ktorí si riadne plnia svoje zmluvné záväzky, ale aj tých jeho zákazníkov - neplatičov, ktorých iné všeobecné súdy už zaviazali k úhrade regresívnej zmluvnej pokuty, pretože ju považovali za platne dojednanú zmluvnú podmienku, a v konečnom dôsledku nariadenie pojednávania z dôvodu dôležitého verejného záujmu si tiež vyžadovala ochrana práv a právom chránených záujmov aj takých subjektov, ako sú iní operátori, ktorí obdobné zmluvné pokuty dojednávajú vo svojich zmluvných vzťahoch.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená

advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

6. V danom prípade žalobca vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde, a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu de facto namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, arbitrárnosť jeho rozhodnutia a správnosť jeho právnych záverov, teda právne posúdenie veci odvolacím súdom.

10. V súvislosti s dovolacou námietkou žalobcu týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto

názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalobcu ako strany sporu (žalovaná bola v spore, teda i v odvolacom konaní pasívna), pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch považuje za vecne správny. Nad rámec dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku doplnil, z akých konkrétnych dôvodov považuje dojednanie o zmluvnej pokute obsiahnuté v bode 3 Dodatku ku Zmluve o poskytovaní verejných (elektronických komunikačných) služieb zo dňa 06.05.2015 za zmluvné dojednanie, ktoré predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka.

12. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namietal, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

13. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu namietal (i) právne posúdenie veci, tak v tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

14. V súvislosti s argumentáciou dovolateľa, že dôvodnosť uplatňovaného dovolacieho dôvodu zakladá (i) skutočnosť, že odvolací súd v súvislosti s rozhodovaním o jeho odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu nenariadil pojednávanie, dovolací súd uvádza, že z ustanovenia § 385 ods. 1 CSP

vyplýva, že na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V tomto prípade uvedená procesná povinnosť odvolaciemu súdu nevznikla, pretože neexistovali dôvody uvedené v dispozícii citovaného ustanovenia, teda nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, pretože v sporovom konaní sa plne aplikuje zásada koncentrácie konania, na základe ktorej stranám sporu (teda i žalobcovi - dovolateľovi) vznikla procesná povinnosť koncentrovať dôkazy v zásade v rámci prvoinštančného konania, a keďže žalovaná bola v prvoinštančnom i odvolacom konaní procesne pasívna, logicky nevznikli žiadne sporné okolnosti alebo skutočnosti, ktoré by mali byť v rámci odvolacieho konania predmetom dokazovania. Na nariadenie pojednávania na odvolacom súde neexistoval ani žiadny konkrétny dôležitý verejný záujem. Argumenty, ktoré v tejto súvislosti uvádzal dovolateľ v žiadnom prípade nemožno charakterizovať ako okolnosti, ktoré by z dôvodu dôležitého verejného záujmu objektívne vyžadovali nariadenie pojednávania na odvolacom súde. Subjekty, ktoré vo svojej argumentácii dovolateľ uvádzal môžu mať teoreticky potenciálny záujem o výsledok vyriešenia spornej otázky právnej akceptovateľnosti a prípustnosti zmluvnej pokuty v obdobných spotrebiteľských vzťahoch, ale nie je ani teoretický predpoklad, že by mali záujem zúčastňovať sa pojednávaniu v sporoch, kde je táto otázka riešená. Uvedená argumentácia dovolateľa je teda vo svojej podstate účelová.

15. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a preto odvolací súd konštatuje, že uvedený, dovolateľom uplatnený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný) a v dôsledku toho dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

16. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mala (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanej však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobcu sa nevyjadřila) a preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.